

[Alfred Jensen.]

skellige bygningsgrupper. Er der nogen, der tror, at den relativt høje beskæftigelse, vi har i byggeriet i dette år, vil holde sig konstant fremefter? Det militære byggeri må da vel standse engang, det skal vel ikke stadig fortsætte. Den dag, det er slut, vil der blive frigjort arbejdskraft, og det vil bevirke en betydeligt større ledighed blandt murerne end den, vi har i øjeblikket. Jeg kunne også tænke mig, at vi kom ud for visse vanskeligheder som følge af konjunkturedslag i udlandet. Det ville vel medføre en nedgang i det erhvervsmaessige byggeri, så at der blev stillet arbejdskraft til rådighed, som ellers er beskæftiget dér. Vi kan meget let komme i den situation, at problemet for samfundet ikke er at skaffe 500 eller 1 000 murersvende til, men at skaffe beskæftigelse til de 10 000 murersvende, der findes. Jeg overser ikke, at boligproblemet er alvorligt, og at der skal bygges meget, men der skal også meget arbejde til 10 000 murersvende. Det må man gøre sig klart.

Tænk endvidere på den mand, som måske listes til at indgå i et sådant tillæringsforhold. Hvilke muligheder har han fremefter? Den dag, da han er færdig med den tillæring, som skulle gøre ham på visse områder jævnbyrdig med dem, der er oplært i faget, er der måske ikke brug for ham. Det er givet, at de, der er dårligst kvalificeret, ryger først ud i arbejdsløshed. Tag nu en af mine kolleger — jeg har selv været murerarbejdsmand — der har godt arbejde og tjener godt, når der er fuld beskæftigelse. Hvis han går ned på en lav fortjeneste og får en uddannelse på 1—2 år — eller hvor længe den skal vare — går han glip af de fordele, der er ved den høje konjunktur, og den dag han har fået den beskedne uddannelse, der kan være tale om, er han så langt ude i rækkerne, at hans chancer for at få beskæftigelse som faglært er minimale; det sjak, han har arbejdet i, er han røget ud af, og der er ingen mulighed for at gå tilbage. Jeg tror, man skal være varsom med at skabe illusioner hos de ufaglærte. Jeg tror, man skal være varsom med at bilde dem ind, at bare man nedbryder skranker, er der sikre fremtidsudsigter for dem; det er ingenlunde tilfældet.

Med de arbejdsløshedstal, vi har i øjeblikket, er det helt andre problemer, man skal tage fat på. Det er spørgsmålet om at sikre sæsonarbejderne, i første række naturligvis bygningsarbejderne, beskæftigelse hele året og skabe mulighed for, at de ufaglærte arbejdsløse får en uddannelse, så de kan komme ind, hvor der er brug for dem. Der er 30 000 af dem. Jeg ved ikke, hvilke forestillinger forslagsstillerne gør sig, men jeg kan ikke tænke mig, at man har regnet med, at en særlig stor brøkdel af dem skulle overgå til at blive faglært arbejdskraft. Det vil sige, at vi stadigvæk vil stå overfor det problem. Både sommer og vinter vil vi have tusinder af arbejdsmænd gående ledige i hovedstaden, i købstæderne og på landet. Jeg synes, det var en bedre og mere værdig opgave at finde ud af, hvad man skal gøre for at skabe disse mennesker en fast og sikker eksistens. Det er mere påkrævet end det, der foreligger her. Hvis det er boligbyggeriet, man er så omsorgsfuld overfor, kan man gøre det, som er nævnt af forskellige talere: foretage en sæsonudjævning, udnytte den forhåndenværende faglærte arbejdskraft på en bedre måde, end det sker i øjeblikket. Jeg vil også mene, at man kan tage lidt hånd i hanske med byggeriet, således at det militære byggeri og erhvervsbyggeriet bremses noget til gunst for boligbyggeriet.

Det foreliggende lovforslag kan altså ikke få vor velsignelse; vi må afvise det som ganske uegnet til at løse de problemer, der findes her.

**J. M. Pedersen:** Det problem, som her er til behandling, har stor samfundsmæssig betydning. Der er sikkert kun få, der rigtig er klar over, hvor stor rækkevidde det har. Vi behandler her et lovforslag, som der er det ejendommelige ved, at det ikke er en forlængelseslov, en tilføjelse til eller en forandring af bestående lov, men en helt ny lov, som har til formål at ophæve eller lovfæste overenskomster, aftaler eller coutumer, der ikke er lovhjemmel for. Man spørger da sig selv, om det er muligt, at grupper af befolkningen, organisationer, foreninger o. lign., kan have private love og bestemmelser, der griber ind i den personlige frihed og ligeret med det resultat, at vi her skal